

החסד? הוא נחבא

שני שירי ערש

מול כפר עציון

א. שיר ערש מעבר לוואדי

זוכר איך מעבר לואדי
רצדו האורות של העיר?
ראה, ערפל, ואין ואדי
ואין כאן אורות ואין עיר.

ורוח נושבת. אל פחד.
קולה מטפס על הקיר:
הבט בחלון: לא, אל פחד,
ענן מכסה את העיר.

כסה אף אתה את רגליך
מפתע הקר של הקיר
שמייכה תכסה את רגליך,
ענן יכסה את העיר

עצר והקשב איך הרוח
נוהמת בכעס כמו שיר
עצר והקשב לה, לרוח.
ענן מכסה את העיר.

ב. שיר ערש לעין הפקוחה

שמט מן הדף את עיניך,
תן למטה לרחף,
הנח לטפריים של עיניך,
תן לאישון לרחף.

נוח בשקט, בשקט,
העין לאט תעצם;
ראה איך, בשקט, בשקט
תדאה המטה בלי קוסם –

שמט מפני את טפריך,
עיניך פקוחות לבלי שאת.
שקט, עצם את עיניך,
לארץ אין כח לשאת.

אין מה לראות. הירח
פרוץ וחשוף ועצוב.
אין טעם לראות. הירח
שקע וודאי לא ישוב.

ראה איך, בשקט, בשקט
אתה, כמו הלילה, תעוף.
נוח בשקט בשקט,
שמט נפשך מן הגוף.

כְּמוֹ בְּקֶרֶס יֶשֶׁן, מוֹנוֹכְרוֹמְטִי,
 הֵייתִי מְאֻלָּף בְּלִי מְאֻלָּף.
 בְּכָל שְׁנֵיהַ מְתַמְהֶמְהֶת מְתִי.
 (הֵייתִי שְׂרִיר קְפוּץ וּמְתַעֲלָף.)
 הֵייתִי גּוֹר כְּלָבִים שְׁלֹא יֶשֶׁן
 מוֹל דֶּלֶת שְׁאֵף פֶּעַם לֹא נִפְתַּחַת:
 הַנְּשֻׁמָּה, בְּשִׁבְלֵ מְתַעֲשֵׁן
 בְּכָל שְׁתִּיקָה שְׁלֵף הֵייתָה פּוֹרַחַת;
 וְאִם הֵייתִי הַמְּלֻט, בְּלִי סִפֵּק
 הֵייתִי מְזֻהָה בּוֹ אֵיזָה סוּס,
 וְאִז אֶתָּה, פּוֹלוֹנִיּוֹס מְתַאֲפֵק,
 הֵייתִי מְהַנְהֵן מְתוֹךְ נִימוּס.
 הֵיִינוּ בְּפֶרֶבֶר שֶׁל עִיר קֶטְנָה
 וְלֹא הֵייתָה תְּרוּפָה מִן הַצִּנָּה.

פסגת זאב, חורף

מְזֻמֵּן כְּבָהּ הַגֶּשֶׁם אֶת הָאוֹר.
 פְּרָחִים מְתְרוֹצְצִים אֶל מוֹל הַרוּחַ
 הֵם וְרֵד וְהִיא
 אֶפֶר.

משירי סוף הקיץ

והתנערי מן הזמן כצפרים אשר מרסיסי לילה יתנערו
(ריה"ל)

את מחזור הזמנים החולפים
שקעתי בקצה הנפש.
את הצל הנבלע בנופים
שקעתי בקצה הנפש.

אם אפשר לאבד במרחב
או מתר לאבד גם בזמן:
אם אפשר לאבד את הזמן

גם הלם הלב הוא חידה.
גם תשוקות האגן. נדידה
לתחתית הדברים. לרעב.

ואת הלם הלב
את סחרחורת דמו
אלמד לאחז בגופי
עד תמו.

הסְטֵרִיִּיטִים מְמַלְאִים
אֶת תַּחֲנַת הָאוֹ
טוֹבוֹס הָעֲמוּסָה.

לְטַפְתִּי אֶת גְּבִי. הֵיִינוּ שְׂכוּרִים.
לְטַפְתִּי אֶת אֲצָבְעוֹתַי,
כְּסוֹסוֹת מְבֻכִי.

הסְטֵרִיִּיטִים מְמַלְאִים.
יֵשׁ שְׂקֵט אֵינְסוֹפִי.
נֶשֶׁם
הַשְּׂקֵט נֶעַ.
סִיגְרִיָּה מְעַנָּה.

הַמוֹזִיקָה קְרוּעָה. הֵיִין טוֹב. שִׁירִים
פָּרְצוּ כְּמוֹ עוֹרְבִים.
אֶתְּהָ דְקֻלְמַתְּ שְׁלוֹנְסְקִי.

עֲכָשׁוּ אֶתְּהָ כְּמַעַט בְּלִתִּי
נִרְאָה. אֲנִי חוֹשֵׁב
עָלֶיךָ, מְעַשֵּׂן, מְקִיא אֶת טַעַם
לְשׁוֹנְךָ שֶׁלֹּא דְבָקָה בְּפִי.

הסְטֵרִיִּיטִים מְמַלְאִים

אֶת תַּחֲנַת הָאוֹ
טוֹבוֹס. אֲנִי עֲצוּב?
הַשְּׂקֵט נֶעַ. קְצוּב.

אֲנִי שְׂכוּר. לְנֶשֶׁם.
הָאוֹטוֹבוֹס לֹא בָּא.
הַחֶסֶד?

הוא נחבא.